

Anni Albæks prædiken 7. søndag efter trinitatis

Taler

Anni L. Albæk
Sognepræst i Møllevangskirken

Dato

22. juli 2012

Sted

Møllevang Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 10, vers 24-31

1 I dag er det et år siden, at en mand skød og dræbte 68 mennesker på Utøya. Det rystede os alle. Og det skræmte os, at han havde unge mennesker som målet.

Jeg husker præcis, hvor jeg var, og hvad jeg lavede, da jeg fik nyheden om
5 massakren. Jeg husker vantroen og den sorg, jeg med det samme følte, også selvom jeg hverken har familie eller venner, der var involveret.

Og så husker jeg søndagen. Jeg afholdt gudstjenesten den søndag, og husker
stemningen. Den tunge stemning, det er, at vide, at lige nu får den ene familie
10 efter den anden at vide, at deres barn ikke overlevede.

Og så husker jeg prædikenteksten. Peter, der har forsøgt at fange fisk hele natten
uden held, og Jesus, der kommer til ham, og siger: prøv igen. Det gør han, trods
træthed. Og det forunderlige sker, at nettet fyldes af fisk. Fortællingen gav
15 mening i en tid, hvor mange havde lyst til at give op, smide håndklædet i ringe
og lade sig overmande af vrede og hævnlyst. At vi igen skulle smide vores net ud,
i naiv tillid til, at der var mere at få, hvor alt så øde ud. At der er glæde at finde,
hvor sorgen er stor.

20 Og ja, jeg kunne have nævnt så mange andre tragedier, som i denne tid synes at
stå i kø i nyhedsstrømmen. Meningsløse dødsfald, bestialske handlinger mod
uskyldige mennesker og en natur, der lige nu synes at kæmpe mod os.

Og nu er der allerede gået et år siden den dag, hvor skrig fyldt luften over en
25 norsk ø. Og nogle mindes det stadigvæk, hvor andre allerede er blevet trætte af at
høre om det.

30 Tiden arbejder ikke altid med os, men kan synes, at arbejde mod os, når den får os til at glemme tragedier. Får os til at sige til hinanden ” nu skal vi også begynde at tale om noget andet” eller ”Nej, nu har vi set nok fra den retssag i Norge.” Tiden kan få talen om tragedier til at kede os. Og da er det ikke bare tragedien, vi underkender, men også glæden ved livet.

35 For da bliver tragedier til ren underholdning. Og underholdning forlanger at blive fornyet, så den kan bevare sin tilskuers interesse. Falckredderen har ofte større problemer med folk, der stimler sammen for at kigge på, end de har med at redde liv. Virkeligheden er blevet en tv-skærm, hvor vi kræver en ret til, ublu, at se på, mens vi både kan kommentere og pille næse. I en artikel af Lasse Vöge
40 (<http://politiken.dk/debat/kroniker/ECE28384/hvad-glor-vi-paa/>) kalder han det for ”kollektiv opstemmende begær efter virkelighed”. Tragedien er blevet underholdning, der skaber sammenhold, og det samme sker da også for glæden. Glæden er blevet det, vi kræver.

45 Hvor ofte hører vi ikke om mennesker, der søger et liv, hvor der kun er lykke og glæde. Og de søger det aktivt gennem kurser, målsætninger og handlinger. De gør hvad de kan for at undgå smerte og lidelse. Og måske der i deres bagehoveder er en stemme, der bilder dem ind, at de er mislykkede mennesker, hvis ikke de hele tiden er glade og tilfredse. Som om selve utilfredsheden eller smerten ved
50 livet, er bevis på en fiasko. Da bliver glæden på lige fod med en tragedie en handelsvare, vi kan få fingrene i, bruge af og få stillet et behov.

Men kunne det tænkes, at tragedien ikke er sat i verden til vores underholdning, og kunne det tænkes at glæden er mere en et bevis på vores succes i livet?

55 Kan vi tænke anderledes om både tragedien og glæden, uden at ende der, hvor vi siger, at lidelsen er til, for at vi bedre kan forstå glæden. Hvis man gør dem afhængige af hinanden på den måde, da forfladiger vi både tragedien og glæden.

60 De er ikke afhængige, men de er derimod begge en del af et liv. Vi oplever både sorger og glæder i livet, men i hvilket mål, vi får det, ved vi ikke. Og derfor kan også bliver slået af den største følelse af uretfærdighed, når ulykker rammer den uskyldige. Ulykken rammer altid netop som: en ulykke. Som noget uventet og uvelkomment.

65 I dagens evangelium hører vi om, at ikke en eneste spurv falder til jorden uden

jeres far. Altså ikke et eneste væsen dør, uden Gud.

70 Der er blevet tolket på dette sted i mange retninger i tidens løb. Og ofte hører man, at en spurv ikke falder til jorden uden, at det ikke også er Guds vilje.

Problemet med den måde, at læse det på er, at det lyder til, at Gud har en vilje med ulykken. Og da ligger det besnærende nært at lave den slutning, at hvis Gud
75 har en vilje med ulykken, må jeg have fortjent det, der rammer mig. Gud hævner sig på mig, fordi jeg laver fejl. Pludselig bliver livets uforudsigelse sving vores egen skyld. Vi tager en skyld på os, for noget, vi ikke har magt over. Det er et stort ansvar at tage, og slet ikke vores. Vi kan ikke læse Guds vilje ud af det ulykkelige, der hænder os – ud af de tragedier, der rammer. Tragedier sker på
80 trods af Guds vilje med os. På trods! Hvorfor ulykker så sker, ved vi ikke. Det meningsløse er jo netop i sin natur: meningsløst. Der er ingen mening med ulykker, og hvorfor det rammer netop dem, de rammer.

Stedet kan altså tolkes på en anden måde. For der i dag hører vi også Jesus sige, at
85 en discipel ikke står ikke over sin mester, og en tjener ikke over sig herre. Han taler ikke her om rang, men derimod om skæbnefællesskab. Vi er sat i samme liv med samme vilkår. Gud er steget ned fra himlen for at være sammen med os her på jorden. Og læser man det på denne måde, at Gud har sat sig selv ind i livet, sammen med os, da falder de to spurve til jorden, ikke fordi Gud ønsker, at de
90 skal dø, men i faldet er Gud med dem. Og er Gud klar over to små spurves fald mod jorden, da hvor meget mere så ikke os mennesker, som han har skabt i sit eget billede? Selv antallet af hår på vores hoved, kender han.

Og da bliver de ord, der gentages i dag: Frygt ikke – til en forvisning om, at vi
95 ikke er alene. Frygt ikke, siger Jesus til. Frygt ikke.

Og det giver os derimod et ansvar, vi kan bære. For livet handler ikke om, at tage en skyld på os, der ikke er vores. Det handler om, at vi bliver sat frie til at leve vores liv, fordi vi ved, at Gud er med os.

100

Gud er ikke bare en dukkefører, der sidder i sin himmel og bestemmer over os. Nej, han kommer helt herved, og går lige ved siden af os i vort liv. Og når det uretfærdige sker, når ulykken rammer og vi råber til himlen i afmagt og smerte, da råber han med os. Skriger sine lunger ud af smerte sammen med os.

105

Hjælper det noget, ville nogle spørge? Har I tænkt over, at når man han problemer, så er det værste de mennesker, der vader ind i dem, og fortæller os, at vi ”da bare lige skal gøre sådan og sådan”. Det hjælper intet. Men det menneske,
110 der tør gå ind sammen med os til problemets kerne og tør udholde vores tvivl, smerte og sorg, giver langt større lindring. Det er hvad Gud gør hele tiden med os. Han forlader ikke vores side, men er med fra evighed til evighed. Han sørger for vores udgang til livet, og han er der, når vi skal gennem indgangen til himlen.

115 Og da er det, at han kan sige: ”Frygt ikke. Jeg er med dig hele vejen, også de steder, hvor andre giver op, eller dine egen kræfter slipper op – da er jeg med dig. Gennem sorgen og gennem tragedien – gennem livet og gennem døden, da er jeg lige her.”

120 Gud er med os ene og alene, fordi vi er til. Her bliver glæden til mere end tragediens modsætning.

Eller som Axel Juel formulerer det:

125 Dejlignst af alle glæder
er glæden for slet ingen ting.
Ikke for noget, du kan eller vil,
glæden for intet og glæden for alt,
glæden: fordi du er til.

130

Kilde

<https://ojetderser.blogspot.com>

Kildetype

Dokumentation på online medie

135

Tags

7. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/anni-albaeks-praediken-7-sondag-efter-trinitatis-2012>

140